

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus L. Deus misericors, omnibus quantumvis enormibus
peccatoribus misericordiam exhibere paratissimus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCVRSVS L.

Schin.

Audierunt, quia ingemisco ego, & non est, qui consoletur me... Adduxisti Diem Consolationis. *Thren. 1. v. 21.*

DE ANIMA.

Magna Animæ pœnitenti consolatio est, quòd Deus misericors, quantumvis enormibus peccatoribus veniam & misericordiam exhibere paratissimus est.

I.

Audierunt, quia ingemisco ego; Nempe inimici animæ peccatricis, audierunt gemitus, & afflictionem illius: Audierunt malum meum, & lætati sunt, eò quòd afflictæ animæ nulla auxilii, aut consolationis spes affulgeat. Prout hunc locum explicat de anima S. Hieronymus: *anxianti animæ, & laboribus afflictæ, hoc videtur esse augmentum doloris quòd ille, in quo spem habuit consolationis, dffert opem afferre solatiu. Nec non & hoc maxime illi dolorem ingerit, quod eam inimici derident, quasi spe frustrata, à Domino suo hanc haberet calumniam.*

tantium fraudem attendere non debet anima pœnitens, quæ modò inordinatâ, & præsumptuosâ nimis spe, modò desperatione in peccata ab hostibus præcipitatur. Nam ut (bene monet S. Augustinus) ex demonum instigatione anima, desperat, ut peccet; sperat ut peccet. Sperat, ubi desperandum foret, desperat, de quo foret sperandum. Vtrumque (ait præfatus Doctor) metuendum est, utrumque periculosum: Va à desperatione, va à perversa spe. Perversa spes illorum est, qui de die in diem pœnitentiam procrastinantes, semper pœnitentiæ tempus & locum sibi abundanter

S Hieron.
hic,

Quia mala
p. 10

S August
p'al. 144
v. 8.

*Qua ma-
la despera
1107*
ter superesse sperant. Perver-
sa desperatio eorum est, qui
tanta sua credunt esse peccata,
ut de Dei misericordia (insti-
gante fraudulenter inimico)
diffidant, atque desperent: non
est, qui co: soletur me, &c. Sed no-
verint isti, & consolentur, quo-
niam miserator, & misericors Do-
minus, patiens, & multum miseri-
cors: Suavis Dominus universis, &
miserationes eius super omnia opera
eius.

II. Negari quidem non potest,
omnia Attributa æqualiter esse
in Deo, quæ nullatenus realiter,
inadè neque actualiter formaliter
ab invicem distinguntur: æquè enim in illo est Justitia,
ac Misericordia, & æquè justus
est Deus ac misericors, at-
amen ad extra vario modo hæc
duo attributa in homines exer-
centur. Justitiam enim, puni-
turus, non nisi justè peccatis
nostris irritatus exercet, quod
pulchrè Doctor mellissimus de-
clarat: Ex se enim sumit materiam,
& velut quoddam seminarium mi-
serendi, miserendi causam, & origi-
nem sumit ex proprio, judicandi, &
ulciscendi, magis ex nostro.

Unde etiam in sacra Scriptu-
ra multoties justitia Deo per
modum adjacentis tantum tri-
buitur, & comparatur, quia
materiam ulciscendi sumit ab
extrinseco; Sic Isaias vocat ju-
sticiam, Cingulum lumborum eius;
Et rursus: iudicium est iustitiæ, ut

loricâ, indutus est vestimentis ultionis, Isa. 59. v.
& opertus est quasi palatio zeli. Mi-
sericordia verò, ipsis quasi præ-
cordiis, & visceribus Dei in-
hærens describitur: Per viscera
misericordie: Et Isaias exclamat:
Vbi est zelus tuus, & fortitudo tua?
multitudo viscerum tuorum, hoc est
(notat Cornelius) ut explicans
subdit, miseracionum tuarum. Mi-
sericordia enim ipsum cor di-
vinum, tanquam miserendi se-
minarium attingit.

Advertit S. noster Antonius
Paduanus, quòd appellata miseri-
cordia, eò quòd Cor miserum faciat,
dolendo alienam miseriam. In Deo
verò, sine cordis miseria est miseri-
cordia, sine passione, & compas-
sione. Ut autem in Deo
plena inveniretur, & compas-
sivè misericordia, debuit per om-
nia fratribus similari, ut misericors
fieret, assumendo scilicet huma-
næ naturæ infirmitates, & mi-
serias, ut sic verè nobis compa-
ti, & corde misero, ac compas-
sione vulnerato, se misericor-
dem per omnia exhibere nobis
posset.

Hinc ergo Dei Filius de cælo
ad terram descendit, ut corde
misero patiens, & compatiens
perditæ centesimæ oviculæ, hu-
manæ naturæ, eam quæreret,
quæsitam inveniret, inventam
humeris imponeret. Hic ille,
Pater misericors, qui vagabun-
dum & prodigum filium, rede-
ntem amplectens, viscera mi-
seri-

Luc. 1. v.
78.
Isa. 63.
v. 15.

S. Anton.
ad Dom.
4. Trinit.

Hebr. 2.
v. 17.

Misericor-
dia à cor-
de misero
sic dicta.

Confiden-
tia Dei er-
ga pecca-
tores.

sericordiae illi exhibet, in col-
lum procumbens, peccata tegit,
novam gratiam stolam vestit, & an-
nulo fidei, & charitatis rursus
sibi devincit, omni abolitam prio-
ris offensam, & injuriam memo-
riam. Nam uti illuminatus Ioan.

Ioann.
Thaul.
Instit. c. 1

Thaulerus testatur; Deinceps in-
ter Deum, & huiusmodi poeniten-
tem peccatorem tam perfecta subori-
tur fidelitas, ac si peccata commissa
non essent, tamque bonus, & super
omnem estimationem pius est Domi-
nus, ut, quae semel condonavit, nun-
quam ei impropere, nec ullum pro-
pter ea dispendium, sive poenam, eum
sustinere velit.

III.

Petr Chry-
sol. serm.
3-

Ubi etiam de benigno Patre,
prodigum filium recipiente, ac-
curate observat Petrus Chry-
sologus. Huic enim ille, non di-
xit, unde venis? Fuiisti ubi? Vbi sunt,
quae tulisti? Quare tantam gloriam
tantam turpitudine commutasti? Vi-
deris, quia delicta non videt vis amo-
ris, tardam misericordiam Pater nes-
cit; delicta qui discutit, prodit. Ul-
terius si benignissimi Dei ac

Pater non
exprobra-
t filio proxi-
mo.

Patris nostri clementiam agnos-
cere velis, audi adhuc facundem
eam depradicans aureum elo-
quentiae flumem. Sic Pater iudicat sic
emendat, sic peccanti filio dat oscula,
non flagella. Delicta non videt vis
amoris; & ideo Pater peccata filii
redemit osculo, claudit amplexu, ne
nudaret pater filii crimina. Nec
tibi molesta sint, benigne le-
ctor, longiora, & ponderosa,
sed aurea verba Antistitis Ra-

venatis, quibus demum nos hor-
tatur. *Hic auditus adhuc moramur?
Adhuc non redimus ad Patrem? Quae
hinc excusationis occasio? Hic simula-
tio quae tibi mori? Nisi forte timetur
occursum? Terres osculum? deturbat
amplexus? Claudis gremio. Ligat
lacertis.* O verum diem consolati-
onis, quam animam afflicta ex-
pulis peccatorum tenebris in-
duxit Deus misericors: Haec est
dies, quam fecit Dominus. Con-
fiteri Domino quoniam bonus, quo-
niam in saeculum misericordia eius.

IV.
Crescit misericordia ex mi-
seria patientis, & ex miseria
cordis compatientis, quod com-
patiando, non se vinci sustinet
patiando, concertans, & com-
patiens cum patiente, non tam
compassionis affectu, quam re-
mediorum effectu. Perfectum
hunc compassivam, & curativam
misericordiam affectum, & ef-
fectum exhibuerat Samaritanus
ille benignissimus, qui Jerusa-
lem inter & Jericho vulnera-
tum hominem, a Levitis, &
Sacerdotibus praetereuntibus
neglectum videns, misericor-
datus motus est, & appropians
alligavit vulnera eius, infundens
oleum & vinum, & ponens illum in
iumentum suum, duxit in stabulum,
& curam eius egit. Quis iste Sa-
maritanus misericors, nisi Cae-
lestis Medicus Christus JESUS?
qui vulneratum compatienter
respicit, nec praeterit peccato-
rem, ab omnibus, etiam ipso
mundo

Aug. Ca-
uc.

Pulver-
is al-
gat n-
ra pla-

Drog-
Card-

San-
neff-
stilla-
gea

Luc. 10.
v. 33.

Hug. Card. mundo, cui servierat, neglectū; alligat vulnera, peccata dimittendo, infundit oleum, spem beatitudinis æternæ, vel oleum infundit, gratiam conferendo, & vinum, spiritualem lætitiā conferendo, exponit Hugo Cardinalis; Infuper vulneratum, super jumentum suum imponit, id est, super Vulneribus suis alligat n. st. in plagas Carnem suam propriam vulnera nostra pertulit, id est, pœnam pro peccatis. Considerat Drogon Cardinalis, quibusnam fasciis, & linteaminibus cœlestis ille, & misericors Samaritanus vulnera nostra alliget, & alia non videt, quàm conscissæ, & laceratæ carnis suæ vulnera, Drogon. Cardin. Hæc sunt linteamina (ait ipse) mundissima carnis tuæ, quibus vulnera mea alligasti, o Samaritane misericors, quoniam verè languores nostros ipse tulisti, & labores nostros ipse portasti, cuius livore sanati sumus. Livores hujus Samaritani, sunt emplastra vulneratæ, & pœnitentis animæ; Languores illius, sunt hujus confortativæ medicinæ, vulneratæ carnis vulnera, sunt hujus ligamina, oleum & vinum, & unguenta curativa, ebulliens ex aperto latere Crucifixi sanguis. Sanguine nostris instillat plaga Ut ergo anima peccatis lethalibus vulnerata curetur, & pristinum Sponsæ candorem & decorem recuperet, applicari sibi patiatur à cœlesti Samaritano Sanguinem sacratissimum, nam (teste meo Doctore Sera-

phico) Sanguis Christi ornat genas eius, ut Christi formus sit pura Christi sponsa. Ut autem plenam recipiat sanitatem anima peccatrix, applicat cor suum (ait Seraphicus) vulneribus sponsi, perligat, & signat indissolubili vinculo charitatis, & sic colligatur vulnerata sponsa, cum vulnerato sponso, & vulnus vulneri copulatur. Emanat sponsi sanguis in vulnera sponsæ, & ipsa deficit dolore, amore liquefcit, & ibique requiescit. O Seraphica, & digna Seraphico Doctore verba! O magna humani generis vulnera, sed majora cœlestis Samaritani medicamenta! Anima pœnitens applicet se ad vulnera Christi.

V. Quæ vulnera, quæ infirmitates tam graves, quæ sanguinis divini applicatione nequeant sanari? Currite gentes undiq; festinate ægri, appropinquate infirmi, demittite de tectis languidos; nullum languoris diurnitas, nullum infirmitatis gravitas, nullum plagæ horribilitas, nullum absterreat peccatorum enormitas desperata. Saulus aeger desperatus Act. 9. v.

Periculosus æger, obstinata pressus infirmitate, erat Saulus spirans minarum ac cadu, ebulliebat ex ore, & naribus sanguis, fremebat quasi phræneticus; tam desperatus Ananiæ hic videbatur infirmus, ut de ipsius salute nec minimam spem conciperet, medicam ab illo manum aversurus. Domine audi vi à multis de viro hoc, quanta mala fecit sanctus tuis in Ierusalem.

Despe-

Desperaverat penitus de salute Saulis Ananias : sed facturus artis suæ periculum cœlestis Samaritanus, totique mundo specimen daturus efficacissimæ suæ misericordiæ, tam perfectè, tam solidè, tam constanter desperatum hunc sanavit ægrum, Saulum, ut ne cicatricis quidem relictis vestigiis, nec in firmitatum reliquiis, tam perfecta posthac gauderet sanitate, ut totum posthac peragrando orbem, salutem ipse operaretur in universis gentibus, ex magno & desperato infirmo, magnus & famosissimus effectus medicus & Doctor Gentium. Contemplatur seriò hanc desperati infirmi felicem curam Augustinus, etiam de sua salute jam majorem, imò certam spem concipiens. Si Saulus sanatus, ego quare despero? Si à tanto medico tam desperatus æger sanatus est, ego vulneribus meis manus illas non aptabo? Ad illas manus non festinabo? Ut hoc dicerent homines, ideò factus est Saulus de persecutore Apostolus. Nec mirum videatur, desperati hujus ægri curam Christum statim in primitiva suscepisse Ecclesia, ad faciendam sibi auctoritatem, & alliciendos ad curam ægros. Ita Augustinus: Quia cum venit Medicus volens sibi famam comparare, infirmum quærit aliquem desperatum, & ipsum sanat; & si pauperimum inveniat, non sibi quærit mer-

cedem, sed commendat artem; Ita etiam Christus, specialis medicinæ potentiam ostendit, in sanando Saulo, ut omnes deinceps nossent, se sanare posse cunctas infirmitates omnium confugientium ad se.

Non mercedem artis suæ quærit hic Samaritanus, sed gratis omnia, & ex amore liberaliter impertitur. Si dederit homo omnem substantiam domus suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam: Medicus suum elargitur sanguinem liberaliter, tantum, ut magnam sibi comparet famam, famam comparare gestit, ut magnum habeat concursum, quærit non pro suo lucro, sed animarum salute, quam unus de alterius potest sperare convalescentia. Hinc egregiè ad propositum nostrum Theodoretus: Quemadmodum Medicus, cum in una domo multi simul ægrotant, & omnes de salute desperant, si unum ad perfectam sanitatem adduxerit, fecit, ut alii omnes bono sint animo, & fiduciam concipiant; ita Dominus Christus, animarum Medicus, cum factus esset homo pro salute peccatorum, Saulum Ecclesie persecutorem iniquissimum, non solum à prioribus liberavit maculis, sed maxime etiam domus cumulavit, & exornavit.

Magna in porticu hujus mundi jacebat multitudo languentium, aridorum, cæcorum, claudorum, qui omnes de salute sua desperati apud Ezechielem conclamabant: Iniquitates nostræ,

Sanatur à Christo.

Ut alij nõ desperent

S. August. term. 9. de Verb. Apost.

Medicus ex se vult sibi comparare famam

VI.

Cant. 8. v. 7.

Gratia curat.

Theod. in Timoth. c. 1.

Ezech. 13. v. 10.

nostra, & peccata nostra super nos sunt, & in ipsis nos tabescimus, quomodo ergo vivere poterimus? Sed non vult de sua salute desperare hos ægros Dominus, sed mandat Prophetæ, ut vadat, & salutem eis annuntiet: Dic ad eos: Vivo ego, dicit Dominus Deus; Per vitam suam Deus jurat: Nolo mortem impii, sed ut convertatur à via sua, & vivat. Convertimini, convertimini à viis vestris pessimis, & quare moriemini domus Israel. Ut autem majorem haberemus fiduciam experimentalem, statim in principio primitivæ Ecclesiæ Deus desperatum, omnium judicio, Saulum sanavit, qui suo exemplo omnes in spe peccatores, confirmaret; Dic ad eos: Vivo ego dicit Dominus, nolo mortem peccatorum, quorum primus, & desperatissimus ego fui: Convertimini convertimini, quare moriemini in peccatis vestris? Quò peccatum gravius, quo vulnus periculosius, quo infirmitas major, tantò majori ad cœlestem medicum confidentiâ properate.

VII.

David graviter infirmus.

Gravi vulnere, & infirmitate percussus fuerat David, in adulterium, & de adulterio præcipitatus in homicidium, cum magno populi scandalo, jam enim tabes hæc mortifera graviter olere cœperat in universo populo. Magna plaga, magna infirmitas. Tamen spe plenus ad cœlestem Medicum, Franc. Josephi Op. IV.

cum recurrit, misericordiam ejus implorans: Propitiaberis peccato meo, multum est enim: S. Hieronymus ex Hebræo legit: Grande est enim.

Sed qualis hic, ô Prophetæ regie, & deprecandi Deum, rogandi veniam, & misericordiam implorandi modus, & prætextus? Si quis è subditis tuis malefactor ad judicis tribunal ductus, deprecaretur veniam de commisso delicto, ac pro veniæ motivo adjiceret, Multum, & grande est enim. Nonne contra ipsum exardescens illi objiceres: Serve nequam, ex ore tuo te judico. Si enim multum, si grande est peccatum tuum, non veniam, sed pœnam, & supplicium tuomet judicio, & confessione mereris. Quin potius, si veniam speras impetrandam, excusa, diminue delictum; Non multum, non grande est enim.

His non movetur David, sed fateri pergit, & veniam rogare de peccato suo, multo, & grandi nimis: Scit enim Deum animarum esse medicum, qui de magnis curandis agrorû vulneribus & infirmitatibus, magnum sibi quærat comparare misericordiæ nomen; hinc infirmitatem, hinc vulnus suum exaggerat, multum, grande est enim; Propter nomen tuum, propitiaberis peccato meo, id est, (exponit Hugo) propter bonitatem tuam, qua

psal. 24. v. 11.

Allegat gravitatem sui peccati.

Ad impetrandam misericordiam.

Quia Deus magnum quærit misericordiæ nomen. Hug. Card. hic.

quã es nominabilis, & adhuc magis fieri nominabilis desideras, propitiaberis peccato meo, hic enim magnum tibi benignitatis nomen comparare potes in condonando peccato meo, multum est enim, grande est enim: Si ergo propitius esse nolis propter indigentiam meam, propitiare saltem propter nomen tuum. *Mirifica misericordias tuas, id est, miras fac, ne vilescant, ait prafatus Expositor: In magno autem, & multo delicto, maximè mirificare misericordiam potes, unde propitiandũ te spero mihi pro peccato meo multo, & grandi, propter nomen tuum, decet enim tuum nomen*

Pfal. 16.
v. 8.

Hugo hic

Cajetanus

VIII.

Vt iustificetur in sermonibus suis.
1 sal. 50.
v. 5.

(uti Cajetanus exponit) magna facere, & illud magnificare ex conditione magni sceleris.

Magna aggravanda injuriæ circumstantia est, personæ læsæ dignitas, unde de verbis injuriosè effusis accusatus, studet, ut talia in ipsam judicis, aut Regis personam effusa, piã interpretatione intelligantur. Sed ipse David, fatetur ingenuè, peccata, & injurias à se directè, & ex industria in majestatis divinæ celsitudinem fuisse effusas; *Tibi soli peccavi, te, te, & Deus meus, offendere intendi, & malum coram te feci; Veniam tamen nequaquam desperans subnectit: Vt iustificeris in sermonibus tuis, quibus peccatoribus penitentibus veniam promissit;* (juxta

Hugonis expositionem,) dicebant enim, quod tantum peccaverat David, quod Deus ei non remitte-
Major est Christi pietas, quam quævis iniquitas. Veniã ergo impetratã David toti mundo magnum Dei misericordis nomen, & miras ejus misericordias depradicavit: quoniam miserator & misericors Dominus, patiens, & multũ misericors: Suavis Dominus universis, & miserationes ejus super omnia opera ejus. Estq; major illius pietas, quam quævis iniquitas, & quidem sine ulla comparatione.

Quid guttã aquæ, aut scintilla ignis cum immenso mari? Nunquid scintilla ignis, immenso mari injecta, illud siccat? Affirmare non veretur B. Albertus Magnus, quod tanta est divina misericordia, quod respectu ejus omnia peccata hominum, quantacunque sint, vel qualiacunque, sunt quasi scintilla in medio mari, & hoc spem debet facere homini penitenti. Quoniam miserationes ejus super omnia opera ejus.

Dic obsecro, peccatrix anima, de benignitate Dei, & venia diffidens, quid sunt peccata tua? Nonne vincula, funes? Funes peccatorum circumplexi sunt me. An fortè funibus hisce rumpendis imparem Deum putas, qui & Samsoni vires subministravit rumpendi, tanquã fila

fila tenuissima, funes grossis-
simos? *Quid est peccatum*, (quarit
Chrysoftomus) si cum Dei be-
nignitate conferatur? Tibi, tuisq;
(ô peccatrix anima) viribus,
peccatum funes, vincula, &
catenas ferreas esse concesserim,
sed cum benignitate Dei comparatum,
aranea tela, ait Chrysoftomus,
ventus flet, & aranea telam dirumpit.
Quâ violentiâ opus in rumpenda
aranea tela? Nonne levi vento,
& tactu rumpitur? Connette
omnia filiorum. Ad peccata,
fac ex eis catenas, & funem in-
usitatae magnitudinis, & robo-
ris: quid omnia hæc comparata
divinæ misericordiae, quàm te-
la aranea? *Adducet urentem ven-
tum Dominus*, & omnes aranea-
rum texturas in ictu oculi con-
sumet.

farum sacrificiis, & officio di-
vino legendum proponatur, &
quæ obsecro, hujus ratio? An
non alia æquè Evangelia sancta?
An non alia æquè Epistolæ sa-
lubres, an non alia æquè cantica
salubria? Respondet de istis
Innocentius Papa tertius: *Episto-
la Pauli, & Psalmi David præ cate-
ris scripturis in Ecclesia frequentan-
tur, ut cum peccatores audierunt,
Paulum blasphemum, Apostolum, &
David adulterum & homicidam, esse
factum Prophetam, confidant, per
Dei misericordiam, non solum ve-
niam promereri, sed etiam gloriam
adipsi.*

Innoc. 3.
serm. 1. de
Convers.
S. Pauli.
Pauli E-
pistola &
Davidis
psalmi
cur crebro
legantur?

Erit fortè, qui dicat, nimità me
spe misericordiae lactantem pec-
catores, ad peccandum magis
viam aperire, & aniam pecca-
tis præbere. Sed cum S. Chry-
softomo respondeo: *Hæc dico,*
non vos alliciens ad peccandum, sed
peccatores ad pœnitentiam provo-
cans; Et illos cum Isaia invi-
tans: *Derelinquat impius viam su-
am, & vir iniquus cogitationes suas,
& revertatur ad Dominum, & mi-
seretur eius, quoniam multus est ad
ignoscendum.*

lo. Chry-
hom. 6.
pœnit.

Isa. 55. 7.

Præclare ad hunc passum S.
Fulgentius: *In hoc multo, nihil
desit: in quo est omnipotens misericor-
diæ, & omnipotenti, misericors est:
tanta est autem & benignitas omni-
potentiæ, & omnipotentia benignita-
tis in Deo, ut nihil sit, quod nolit,
aut non possit relaxare.* *Converso, dicitur Dei
Adeoque qui magnitudine mi-
seri-*

X.
S. Fulgens
Epist. 7.
ad Venan-
tiam. c. 4.
Misericor-
omnipotens

Chryf.

Deo fa-
cile rum-
pantur.

Offic. 13.

IX.

Jo. Thaul-
linit c. 1.

Deus sicut
ignis

Consumit
omnia pec-
cata.

Idem c. 3. *ericordia, superari posse peccata hominum negaret, Deum suam privare omnipotentiam, & sapientiam præsumeret. Quare rursus egregie S. Fulgentius insinuat: Si peritus est medicus noster, omnes potest infirmitates sanare; Si misericors est Deus noster, universa potest peccata dimittere. Non est perfecta bonitas, à qua non omnis malitia vincitur: Nec est perfecta medicina, cui morbus aliquis incurabilis invenitur, scriptum verò tenetur in libris sacris: Sapientiam autem non vincit malitia; & psal. 102. Benedic anima mea Domino, &c. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas. Medicus enim noster omnipotens est, non tantum agros curare, sed & mortuos valens suscitare, Deum noster, Deum salvos faciendi. Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur & vivat. Non est ergo, quod vereatur accedere*

Dei bonitas omnia vincit mala.

Psal. 67. v. 21.

ad tribunal misericordie anima poenitens, non est, quod in vagina clementie, reconditum suspicetur justitie gladium: Non enim cogitationes meae, cogitationes vestrae; Quae sunt de vindicta (glossatur Hugo) meae autem de venia.

Esse. v. 1. h. c.

Gratuletur ergo sibi peccator (si ita loqui licet) quod tantum, & tam potentem offendit Deum, qui superari ejus offensionibus non possit, tam bonum, cujus bonitas à nostra vinci malitia nequeat, tam clementem, ut abscondere in justitia misericordiam, & oblivisci veniae non sustineat. Ad hunc itaque curamus & recurramus supplices, non ad peccandum animati, sed ad poenitendum, & deprecandum invitati. *Confitemini Domino quoniam bonus, quoniam in saeculum misericordia eius,*
Amen.

DISCUR-